

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΩΡΩΝΕ, πόνε, ὦργονε με νύχια σιδερένια
τὸ στήθος μου καὶ ἀνοίγε βαθειὰ βαθειὰ πληγὴ.
ὦργονε, πόνε ! ἡ καρδιὰ κι' ἂν εἶνε χωματένια,
μὰ εἶνε ἀκατάστρεφτη καὶ καρπερὴ σὰν γῆ !

Ὅσο τὸ ἀλέτρι σου βαθειά, βαθύτερα πηγαίνει,
τόσο κι' ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου, τὰ μαύρα, φλογερά
νοιώθω νὰ βγαίνει δύναμις κρυφὴ κ' εὐλογημένη
καὶ νὰ με πέρνη ἀπὸ τῆ γῆ σὲ πύρινα φτερά.

Ἐμπρὸς μου τότε ἀνοίγονται ἀγνώστου κόσμου πλάτη
τοῦ πόνου ἢ ἀτέλειωτη καὶ στοιχωμένη γῆ.
Ἐκεῖ ὁ νοῦς ἐλεύθερος, ὁλόφωτο τὸ μάτι
σὲ νέας λούεται ζωῆς τῇ μυστικῇ πηγῇ.

Γιατὶ ἀλήθεια ἐλεύθερος ἐκεῖνος εἶνε μόνο,
ποῦ νειώθει μεσ' στὰ σπλάγχνα του τοῦ πόνου τῇ φωτιά,
ποῦ δὲν ἐλπίζει τίποτε, ποῦ δὲν φοβάται πόνο,
καὶ ποῦ δὲν ἔχει τίποτε στὴ γῆ νὰ χάσῃ πιά.

Στὴ μυστικῇ τοῦ πόνου γῇ ἐκεῖ 'νε κ' ἡ ἀλήθεια.
Γιὰ αὐτὸ κι' ὅσα μᾶς μάγευαν στὸν κόσμο μιὰ φορά,
τὰ βλέπομε σὰν ψεύτικα, ὥραϊα παραμύθια,
κι' ὥσάν καπνὸ καὶ ὄνειρο τοῦ κόσμου τῇ χαρά,

Στὸν πόνο πρωτονοιώθωμε καὶ τὴν ἀθανασία.
Ἄν ἓνας χρόνος τῆς χαρᾶς σὰν μιὰ στιγμὴ πετᾷ,
τοῦ πόνου τοῦ ἀληθινοῦ στιγμὴ μονάχα μία
αἰωνιότης φαίνεται στὸν νοῦ μας ἔμπροστά.

ὦργονε, πόνε ! ἡ ψυχὴ πετάει καθαρισμένη,
μεσ' ἀπὸ τὸ καμίνι σου, σὰν φῶς στὸν οὐρανό.
Ἔτσι κ' ἡ φλόγα χύνεται καὶ λάμπει κι' ἐνεβαίνει
μέσ' ἀπὸ τὸ κύμα τοῦ καπνοῦ τὸ μαῦρο, σκοτεινό !

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΥ

